

d'altres, com l'*Aravó* (cf. art. *Araós* i *Areu*); Krahe (*Unsre Ält. Flussnamen*, 47) encara n'hi afegeix molts, entre ells un *Arize* afl. de l'Arieja, i un homònim afl. del ruisseau del Tourmalet.

Quant a la terminació també es retroba en hidrònims. Avui anomenen *La Vixiège* un afl. dr. de l'Hers (per tant subafl. de l'Arieja, provinent de Fanjaus, a l'Aude), però la forma antiga fou VERSEGIA, documentat així des de 1271 etc. (Sabarthès, *Di. Top.*); Alibert, *Gram. Occit.* II, 63, explica que la forma viva és *bítsiégó*, junt amb -RS- esdevingut *ts*, tal com en BURSA pron. *bútso*. Si pensem a cercar-hi el cèlt. UER- (indoeur. UPER 'damunt') —atès que Fanjaus ja és en terres ben altes— no ens faci dubtar la -s- intermèdia, que això més aviat ens fortifica en aquesta pista, car no sols una amplificació UERSO- està comprovada en cèltic insular (Walde-Pok. I, 267), sinó que coincideix amb VERS-, 'a dalt', en bàltic, eslau i índic (*DECH* I, 572a 37-40). Més sobre VERSEGIA en *Btr. z. Nfg.*, l. c.; on es trobaran encara altres raons, arguments i dades sobre aquest complex de noms.

Aquests duen a enllaçar amb la terminació dels dos rius catalans *Bosia*: l'afl. dr. del Flamicell (en docs. arcaics *Bosegia*²), provinent de les valls de Bellera i Manyanet, i el seu homònim, el riu que baixa, a Aneto, del circ lacustre del mateix nom, al peu de les Maleïdes. L'explicació de la inicial *Bos-* (no relacionada amb el nom de la vall de *Baucitges* del vessant S. de l'Albera) la indicarem en article especial, de la B-. En fi el riu *Adesig* del Fenolledès (d'arrel comuna amb *ATACE* > *Aude*) i algun altre dels noms estudiats en els *Btr.*, l. c., semblen presentar la forma -ÉJO- homòloga masculina de la de l'*Arija/Arieja*.

Hi ha semblança gran amb un *Aregia* de data visigòtica; però l'apartem pel caràcter del lloc: car consta només com a ciutat que Leovigild conquerí als límits de Galícia, segons St. Isidor; el Biclarense (a. 675) posa per allà els *Montes Aregenses* (veg. Leite de V., *RLus.* xxxvi, 137; P. de Azevedo, *Archeogr. Port.*, IV, 193-221). *Ardiège*, població gascona de Comenge (on s'han trobat inscripcions aquitanes) (Mitzelena, *Te. Arcaicos Vcos.*, p. 18) uns 5 k. SO. de St. Gaudens, però encara que sigui força veïna del curs de la Garona no tenim prou base per assignar-li caràcter hidrònic.

Res a veure amb el fluvial *Arija*, no té el NL *Aritja* de Mallorca i Menorca, sinó amb l'arabisme, nom de la planta sarsaparrilla, estudiat en el *DECat* I, 388.

¹ Si en *Orlú* es pot conjecturar el cèlt. -DUNUM, en una relació com entre *Carlit* i (DESERTUM) CARD(U)Ē-TĪ podem deixar-ho enlaire: hipòtesi de treball; perquè ja he exposat això en forma més ordenada i detinguda en *Btr. z. Nfg.* 1973, VIII, 224 n. 80.

² Una pronúncia *Bòsia* és mer barbarisme d'alguns erudits locals: la pron. pop. *bozia* és encara viva, i jo l'he anotada anànim en el ribagorçà, i en algun altre.

Arinsal andorr., V. *Arans Arinyà*, V. *Erinyà Arió*, *Vall d'~*, V. *Arias Arissal* (Bac ~), V. *Arinsal*, s. v. *Arans*

ARLAMBADUT: «in loco dicto *Arlambadut*» any 1196 (*Cart. St. Cugat* III, 345) junt amb NLL coneguts de la Conca d'Òdena. Crida l'atenció pel seu exòtic aspecte, com si fos relíquia del temps dels moros; recorda el típic NP f. de les *Mā-i-una-nits* etc. *Bādr al-Budūr* 'la més bella de les Lluna-Plenes'; el plural del NP simple segueix essent NP usual a Algèria (*Budūr*, *Beddūr*), i el simple singular *Bādr* «Vollmond» en les diferents zones de l'Àrabia interna i d'Algèria (Huber, Doughty, *GGAlg.*, Hess 20). Potser *Ebn al-Badralbadūr* 'fill de Na Lluna-Plena', dissimilant *r-r* > *r-d*, passant per **Erlabanbadut* amb metàtesi i després contracció per haplologia.

ARLES

El famós monestir i vila cabdal de l'alt Vallespir, seti mil·lenari dels Banyes d'Arles (*EntreDL* II, 142s.-216; *ZRPb.* 1973, 1-53), nom venerable que cert adulator degradà amb el nom d'una dama reial (Mèlia, o tant se val Màlia o Mília...), car avui tot això ja és ranci i enterrat.

PRON. POP. *arles* 1934 ss. oït allí mateix i a molts pobles del Vallespir, Empordà, Rosselló i Garrotxa. Gentilici *arlésus* (*ALF*).¹

DOC. ANT. 821 «Praeceptum Ludovici Pii Imperatoris --- ex archivo mon. Arulensis: --- Castellanus abba monasterii Sctae Mariae---innotuiit---quod ipse cum fratribus suis, in Valle quae dicitur *Asperia*, monasterium --- construxerit in quo nunc --- cum turba monachorum --- militat --- ibidem aspiciunt id est ecclesiam Scti Petri in ARULAS---in *Riardo*---super *Buciacum* --- Oct. anno VII Hludovici actum Vern Palatio ---» *Marca Hisp.*, núm. 3, col. 766.12f.

«Scta. Ma. *Arlas*» 934 (Moreau, v, 138; *Hi. Lgd.* v, 167); «Sta. Maria cujus cenobium vocatum est *Aru-las*» a. 965 (Abadal, *Eixalada*, 194); *Arulas* a. 967 (*Cart. Rouss.* 24); *Arulas* 967 (Moreau, 103); *Arulas* 994 (Mor. xv, 56); *Arlas* 993 (Mor., junt amb Pollestres, V. s. v.); *Arulas* 1001 (junt amb Bèrcol); «abbas Scte *Arulensis Marie* --- mon. --- q. d. *Arulas*» a. 1033 (*BABL* I, 342, 343); «--- de *Arulis* --- monachis *Arulensibus*» (Mor. XLIX); «*Ste. Marie Arularum*» 1131 (*CoDoACA* IV, 6); *Arularum* 1168 (*RLR* III, 289); «Jac. de *Arulis*, ord. Predic.» enviat pel rei d'Armènia al nostre, 1298 (Finke, *Acta Arag.* II, 742); «*Arles* --- Terranera ---» 1309 (*RLR* VIII, 68); *Arles* 1359 (*CoDoACA* XII, 123, 128); *Arles* 1457 (*RLR*, vol. 50, 327).

En resum: monòtona repetició de la designació *Aru-las*, amb les seves formes declinades *Arularum*, *Arulis*, o derivades *Arulensis*; i amb la sincopada *Arles* des de 1309; a la qual Ponsich, *Top.* 72, no afegeix res d'important fora del que ens explica i documenta en el seu article d'*Études Roussill.* (IV, 1954-55, 69-99), d'alt interès històric, però filològicament només engruixeix la monòtona repetició, fora d'anticipar —sense interès etimològic— algun testimoni de la síncope *Arles* (des de 957). Aclareix: «l'abadia --- fundada en